

byrdes Statskassen derved, at en saadan Sum bestandig cirkulerer frem og tilbage. Den ærede Ordfører har meget stærkt udtalt sig om den Indstilling af Udvalget, der henhører under den første Post om Forstaaelsen af Ordet „Gage“, med Hensyn til det Forskud, der var bevilget i Genhold til Loven af 30te Juni 1850 til en Postmester, der havde en Gage af under 1000 Rd., men som, naar man dertil lagde hans Procenter, vilde have over 1000 Rd., og den ærede Ordfører har meget stærkt argumenteret fra Ordet „Gage“. Den Betragtning, hvorfra Statsrevisoratet, saavidt jeg er indrer, gif ud, var den, at Hensigten med Loven var, at der skulde gives Forskud, forsaavidt der kunde antages at være Trang tilstede, og at man satte Grænsen ved 1000 Rd. Naar der nu er et stort Antal af Embedsmænd, der lønnes hovedsageligt med Procenter og kun for en ubetydelig Deel med faste Indtægter, saa forekom det Revisionen at være en forunderlig Modsigelse, naar en Mand, som havde en meget betydelig Indtægt, som langt oversteg 1000 Rd., skulde være berettiget til Forskud paa Grund af, at hans faste Gage kun udgjorde en Ubetydelighed. Det er denne Betragtning, som har ledet Revisionen til at tage Spørgsmaalet under Overveelse, og det forekommer mig, at der da kunde tale en Deel for at faae Spørgsmaalet frem. Med Hensyn til Post 2 under Dresundstold, der er foreslaaet at skulle bortfalde, og som angaaer Skatter, da har det Spørgsmaal været meget omhandlet i Statsrevisionen, hvorvidt det var nødvendigt at indstille til Rigsdagens Afgjørelse en Post, som med Hensyn til Summen overstred det i Finantsloven anviste Beløb, naar en saadan Sum angik Skatter og Afgifter. Revisionen har anset det for rigtigt at bringe Spørgsmaalet frem, for derved at forlange en Afgjørelse af Rigsdagen i saa Henseende, og det vilde vistnok være en stor Lettelse i det Arbejde, der paaaligger Revisionen, naar den kunde gaae ud fra den Sætning, at naar en Udgift finder Sted i Genhold til en Lov

eller Contract udover den i Finantsloven bevilgede Sum, den da ikke fra Revisionens Side behøver at indstilles til Afgjørelse. Den følgende Post under „Dresundstold“ og 3die Post under „Island“ er af samme Bestaaffenhed. Spørgsmaalet er nemlig om, hvorvidt en Kassebeholdning, der senere er indkommen, skal optages under Summen. Revisionen har holdt sig til Regnskabet; naar en Sum fandtes til Udgift i Regnskabet, har Revisionen troet det mere regnskabsmæssigt at bevilge den end trække fra hvad der viser sig først at ville indkomme i det følgende Aar. Det er ogsaa, som af den ærede Ordfører bemærket, ikke af synderlig Vigtighed, enten man vælger den ene eller den anden Form; og at det ikke er af stor Vigtighed, finder ogsaa sin Bestyrkelse derved, at Udvalget i Betænkningen pag. 169 ikke har fulgt den Regel, som her er opstillet. Naar der nemlig under Justitsministeriet er ved den 6te Post indstillet: „Meerudgiften af 897 Rd. 48 Sk. kan passere“, skøndt der i Motiveringen er sagt, at den indbefatter 3 Poster, hvoraf 250 Rd., som uretteligen vare udbetalte til Hunsleie for Forstanderen ved Viborg Straffeanstalt, senere ere af ham indbetalte i Statskassen, og de tilbagestaaende 255 Rd. 64 Sk. tagne til Indtægt i den nævnte Straffeanstalts Regnskab for 1851, vilde Følgen deraf være, hvis man havde fulgt den samme Regel, som Udvalget har opstillet her med Hensyn til Dresundstold, Indtraderne og Island, at der kun vilde være at indstille til Bevilling 391 Rd. 80 Sk. Jeg skal endnu, med Hensyn til den Bemærkning, som den ærede Ordfører gjorde om Forskjellen imellem Islands Indtægter og Udgifter, gjøre opmærksom paa, at Indtægterne vel ere opførte med c. 25,000 Rd., men at Forskjellen mellem Indtægter og Udgifter i Grunden stiller sig endnu mere ufordeelagtigt, fordi deraf ere med en rund Sum 6000 Rd. tilbagebetalte af den Sum, der tidligere er givet Island i Forskud, saavidt jeg veed, til Althinget, saa at det ikke kan betragtes som nogen Indtægt, Staten har havt af Island.